

Petříčková, Vaněček: S Blbounem za velkým dobrodružstvím

Jeníček, Mařenka a jejich svérázný kamarád Blboun Nejpapný jsou zpět a s nimi i známé postavy ze světa pohádek. Pokračování předchozí pohádkové série je opět současně k dostání i na CD namluvené výtečným Jiřím Lábusem, ovšem tentokrát se Blboun s ničím moc nemazal a vydal se opět s dětmi nejen do říše pohádek, ale jako bonus i na ostrov Mauricius.

Procházka pohádkami...

Tentokrát se dozvíme pravdu o tom, jak to bylo se Šípkovou Růženkou, Otesánkem nebo Čertem a Káčou. Nebo s Chytrou Horákyní, která je ve skutečnosti trošku jinak chytrá, než se povídá v pohádkách. A bydlí v jedné chaloupce se zelenou houbou. Navíc prapodivnou zelenou houbou.

„Blboun měl pravdu. Chytrá Horákyně seděla ve své chaloupce, nohy na stole a snažila se nalakovat nehty lakem z dubové mízy. To víte, obutý neobutý nohy musí k něčemu vypadat – tohle vymyslet, to dá práci!

Za stolem nad jakousi knížkou seděla ovšem také zelená houba. Patrně holubinka. Nebo ryzec. Nebo něco podobného, trochu lupenatého. Tvářilo se to kysele, tedy spíš zeleně. Hodně zeleně. Nepřívětivě. Jako by se tomu mělo udělat každou chvíli špatně. Nebo tomu už špatně bylo.

Horákyně nevěnovala té houbě, která se skláněla nad knihami, pozornost. Pečlivě nanášela dubový lak na své krásné nehty. A protože tím způsobem lenošila i nelenošila, bylo jí vlastně moc krásně. Nebyla by to ale Horákyně, kdyby jí u toho všeho nebylo taky „nekrásně“. A to byl ten problém. Několikrát foukla na nehty, položila nohy na zem, dala si nohu přes nohu a zahýbala prstíčky, aby přivítala hosty.

„No to vás ráda vidím, pane Blbouně, koho mi to vedete na čaj?“ zašveholila zvesela a houba zvedla jedno oko, aby si nově příchozí prohlédla. Nohu přes nohu si dát nedokázala.

„Ehm...“ odkašlal si Blboun nejapný a trochu se styděl za svou lysou hlavu. A přemýšlel, co je to za houbu. Netušil. Znal herbář, zahradnickou ročenku z třinácti různých let, veterinárního poradce, knihu „Poznáš mě, když kvetu?“ ale atlas hub nějak zanedbal.

Horákyně se překvapeně, leč mile dívala na něj i na děti. Blboun odtrhnul zrak od houby opětovně zahloubané do hlubokých hlubin knih a představil své dva staré kamarády.

Horákyně uvařila horký kouřící lipový čaj s medem a posadila své hosty ke stolu. Tísnil se vedle houby a ta vypadala, jako by o nich opět ani nevěděla. Občas pokývala hlavou, občas se zatvářila kysele, občas vesele a mezitím se tvářila zeleně.

Horákyně povídala, že houba je naprosto úžasný tvor, protože ona je díky ní gramotná negramotná. Horákyně umí číst, ale nečte, a tak místo ní čte houba, někdy nahlas a někdy potichu, jak to přijde. A jak tak vyprávěla, najednou zvolala:

„To je ono, musím pryč!“

A normálně, úplně obyčejně... jen si to představte, ... utekla!

Navíc oknem. Utekla a byla pryč. Děti na to koukaly poněkud nevěřičně. Co se to tady vlastně děje?

Vyběhly ven a dívaly se za houbou, jak o jedné noze skáče neznámo kam. Pak se vrátily zpátky do chalupy a zajímaly se, kam že to houba pelášila.“

No a tam, kam ta houba podivná pelášila, zažijete také pěkně zapeklitou situaci. Zdá se, že v pohádkách to není jen o tom, co se podívá, ale že si ty postavy žijí naprosto obyčejný život plný světských problémů. Někdy byste se i divili! Šípková Růženka má problém s brouky, Netvor potřebuje provdat princeznu a vůbec se mu to nedaří, protože si pro ní jezdí princové, o kterých lze říct, že je to jeden hňup vedle druhého. Že loupeživý loupežník je taky poněkud trumbera a Zlatohřívák vlastně taky. No a setkáme se tu i s tou paní zubatou s kosou, ovšem nakonec zjistíme, že je to celkem

sympatická stará paní. I když... Babička kořenářka na ostrově Mauricius je přece jen lepším hostitelem, u kterého každý rád spočine. Ovšem k tomu je ještě dlouhá cesta, všichni budou muset nejprve opravit loď, sehnat ty pravé námořníky a po moři je to cesta dlouhá...

Vydalo nakladatelství Fragment, 2015, www.fragment.cz

